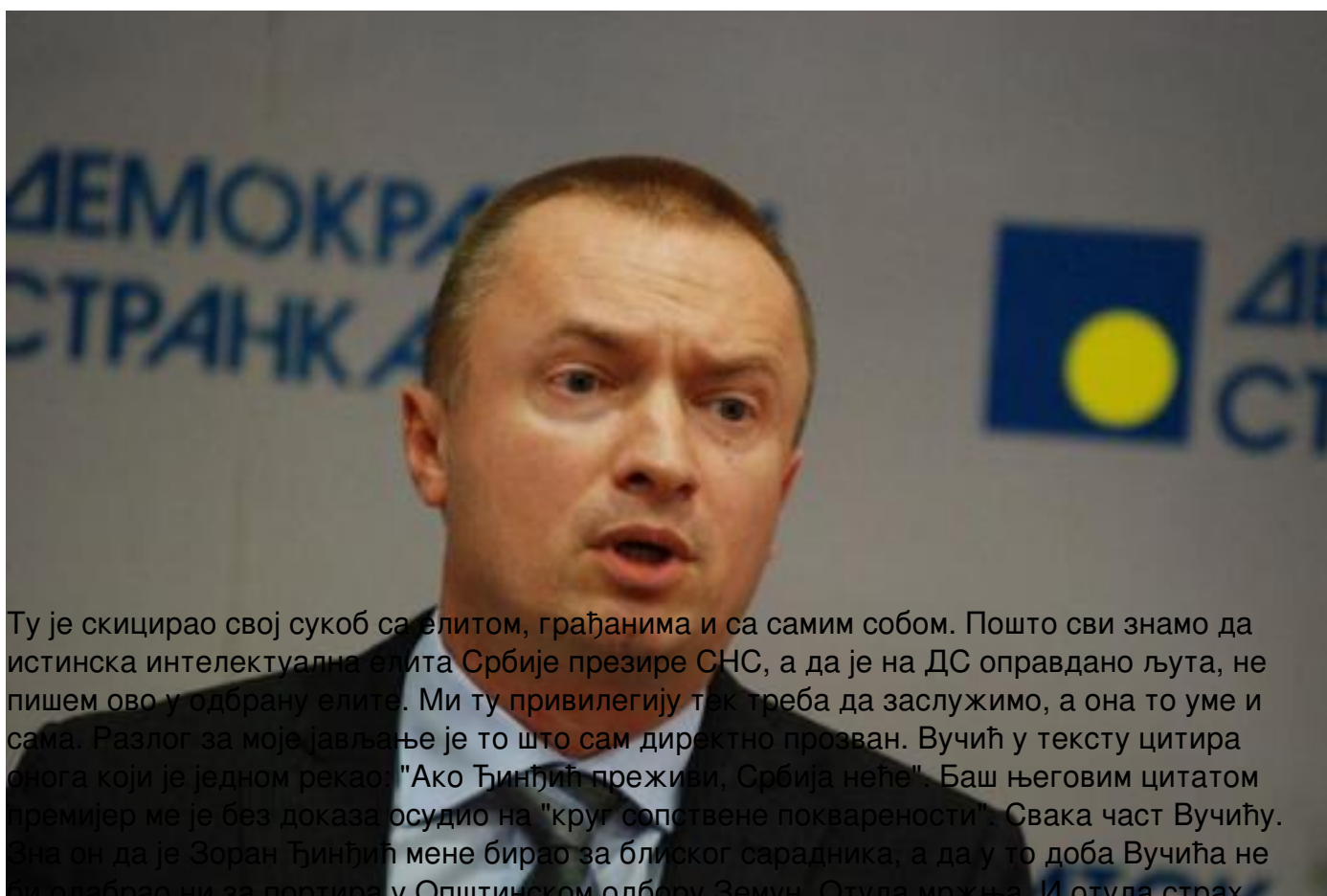

ЛИВАДА САЊИВА СЕ БУДИ

Признајем: кад сам видео тај литерарни састав, пун снова, мрава и цврчака, прво што сам помислио било је да Мира Марковић пише колумну за "Блиц". А заправо је нико други до председник Владе Србије у овом листу у понедељак објавио нешто под насловом "Мој одговор Њима".

Ту је скицирао свој сукоб са елитом, грађанима и са самим собом. Пошто сви знамо да истинска интелектуална елита Србије презире СНС, а да је на ДС оправдано љута, не пишем ово у одбрану елите. Ми ту привилегију тек треба да заслужимо, а она то уме и сама. Разлог за моје јављање је то што сам директно прозван. Вучић у тексту цитира онога који је једном рекао: "Ако Ћинђић преживи, Србија неће". Баш његовим цитатом премијер ме је без доказа осудио на "круг сопствене покварености". Свака част Вучићу. Зна он да је Зоран Ћинђић мене бирао за блиског сарадника, а да у то доба Вучића не би одабрао ни за портира у Општинском одбору Земун. Отуда мржња. И отуда страх. Сасвим оправдано.

ОПИО СЕ МАЛИ МРАВ ПА СВЕ ДУБЉЕ ЛУТА

Када би премијер имао бар мало самоконтроле, онда би се после дневника из Давоса

(где се поредио с Томасом Маном), наступа у Минхену (где се свечано одрекао Нобелове награде) и самохвале типа "први пут у новијој српској историји" свакако мало примирио. Али не. Ево га опет. Овог пута с тезом да је он мрав, а свако од нас цврчак. Текст је конфузан, али надам се да не грешим када извлачим следећи закључак: Премијер је много љут и на грађане и на елиту. Он превише ради, а елита му непрестано поставља незгодна питања. Грађани, опет, не желе да преко ноћи постану протестанти. Лењи су, заробљени у митовима и идеологији. Неће да раде и не умеју да се богате. Премијер и његови сарадници су, како сам каже, "осуђени да сањају сами". Председник Владе открива да се цела Србија ујединила против њега: "Либерални атеисти постају зилоти, а православни милитанти демократе". То што је он читаве две деценије провео борећи се против свега што данас ради, па је од радикалног шовинисте постао неолиберални аутократа, то се не важи. По сопственом признању, Вучић је потрошио 20 година свог, али и 20 година наших живота, да би схватио да је пао Берлински зид. Зато данас пре свих нас открива Лутера (једва да је прошло и пет векова како је Лутер закуцао свој спис са 95 теза на врата цркве у Витенбергу) и Макса Вебера (јер је као трептај ока прошло 110 година откако је објавио "Протестантску етику и дух капитализма").

"Део Србије, уједињене у својим суманутим идеологијама, живи од прича", тврди премијер. И ту се једино слажемо. У тексту "Мој одговор Њима", на пример, речи "рад" и "радити" помињу се више од 30 пута. Реч "резултат" у само једној реченици. У томе је основни проблем. Не може се, заиста, живети само од прича. Премијер је љут на све нас зато што ми не видимо оно што цео свет види. "Данас се нико и не бави резултатима ове владе, нити иједном бројком која говори о томе да је то, што смо радили, дало резултат. Та признања долазе из света, и то оног његовог највреднијег и најразвијенијег дела", каже председник Владе. Рекао бих да су ствари ту јасне. Резултатима се нико не бави јер резултата нема. А што се тиче "признања из света", хајде да проверимо како нас то свет заиста види.

МАЛИ МРАВ, МАЛИ МРАВ СКРЕНУО СА ПУТА

Извештај о конкурентности Светског економског форума 2014/2015. (Global Competitiveness Report) даје мериторан преглед степена конкурентности 144 економије широм света. У том извештају, рецимо, три године пошто је Вучић дошао на власт, Србија је у борби против корупције свој ранг погоршала за читавих 30 места. Према квалитету институција Србија је данас на 122. месту од 144 земље. Према фаворизовању у одлукама Владиних званичника смо на 120. месту, а према терету Владиних уредби на 140. Према расипништву Владине потрошње смо 132, а према ефикасности правног оквира на 129. позицији. По заштити интереса мањинских акционара смо седми отпозади, а према капацитету за иновације на 130. месту. По сарадњи између послодаваца и запослених претекли смо само четири државе. И оно што је најстрашније:

према капацитету земље за задржавање талената само три државе света су горе од нас. То су права признања која добијамо из света. Све остало су тапшања по рамену за потезе који су више у интересу других него нас самих.

Уверавајући нас непрестано да прошлост није важна, јер је његова прошлост ружна, Вучић прима и Тонија Блера. Та сцена је, нажалост, деловала као да није Блер био у Србији да би му Вучић опростио бомбардовање, него још горе: Блер је био у Србији да би он Вучићу опростио што се том бомбардовању противио. Колико год текстова написао и конференција за штампу одржао, Вучић неће моћи да сакрије чињеницу да влада већ три године, а да су му резултати поразни. Обећавао је мање корупције, корупција се повећала. Обећавао је смањење задуживања, јавни дуг се повећао. Гарантовао је већу производњу, производња опада. Обећао је да неће смањивати пензије, а пензије су смањене. Зато је дошло време када ће грађани Србије да се позову на члан 179 Закона о раду, у којем лепо пише да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не остварује резултате рада или нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради. Јер грађани Србије нису Вучићеви поданици. Они су му послодавци.

(Блиц-ДС)